

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 2652

гр. София, 24.03.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42
състав, в закрито заседание на 24.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

като разгледа дело номер **5327** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба, подадена от "МИК експрес" ЕООД, ЕИК по Булстат:[ЕИК], с вх.№ 53-00-367/03.05.2022 г. по описа на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на НАП, против Ревизионен акт № Р-22221920006345-091-001/ 18.01.2022 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП-гр.С., в частта, потвърдена и изменена с Решение № 585/19.04.2022 г. на Директора на дирекция "ОДОП"-гр.С. при ЦУ на НАП.

При постъпването ѝ жалбата е била нередовна, тъй като не е била подписана, не е била внесена държавна такса и не е приложено удостоверение за съществуването и представителството на дружеството-жалбоподател.

С разпореждане от 19.10.2022 г. Съдът е указал на жалбоподателя в 7-дневен срок да внесе държавна такса по сметка на Административен съд-София град в размер на 50.00 лв и в същия срок да представи вносен документ за това; да представи удостоверение за съществуването и представителството на "МИК експрес" ЕООД; да подпише жалбата, като с нарочна молба уведоми Съда за така извършеното действие; да определи вида на обжалваните публични задължения и размера на всяко едно от тях и периодите, за които се отнасят. Указано е на жалбоподателя, че при неотстраняване на нередовностите в указания срок жалбата ще бъде оставена без разглеждане.

Съобщение с горното съдържание е изпратено на адреса, посочен в жалбата. Същото се е върнало в цялост с отбелязване, че на посочения адрес не е открит представител на "МИК експрес" ЕООД, няма офис на дружеството или знак, че същото се помещава там. В тази връзка Съдът е разпоредил съобщението да се връчи по реда на чл.18а, ал.9 от Административнопроцесуалния кодекс, и едновременно с това – на електронния адрес, фигуриращ в Решение № 585/19.04.2022 г. на Директора на Д"ОДОП".

Съобщението е надлежно връчено на 02.12.2022 г. по реда на чл.18а, ал.9 от АПК; и

на 24.11.2022 г. на ел.адрес [електронна поща].

С молба от 22.12.2022 г. жалбоподателят чрез адв.В., с приложено към молбата пълномощно и договор за правна защита и съдействие от 20.12.2022 г., представя вносен документ за държавна такса и удостоверение за съществуването и представителството на "МИК експрес" ЕООД. Уточнява размера на обжалваните задължения. Заявява, че не подписва жалбата, тъй като към момента на подаването ѝ (30.05.2022 г.) не е бил упълномощен, а представя нова такава, изготвена и подписана от него.

С приложеното пълномощно "МИК експрес" ЕООД е упълномощило адв. В. В. да представлява дружеството пред ТД на НАП Дирекция "ОДОП" и пред Административен съд-София град, като обжалва Решение № 585/19.04.2022 г. и № 1454/08.09.2022 г. на Дирекция "ОДОП" при ТД на НАП пред Административен съд-София град. С договор за правна защита и съдействие от 20.12.2022 г. клиентът-възложител "МИК експрес" ЕООД и адв.В. В. са се споразумели последният да оказва правна защита и съдействие, като обжалва Решение № 585/19.04.2022 г. и № 1454/08.09.2022 г. пред Административен съд-София град.

Съдът намира, че са налице основания за оставяне на жалбата без разглеждане и прекратяване на съдебното производство.

По силата на чл.158, ал.1 АПК, когато жалбата не отговаря на изискванията на чл.150, ал.1 и 3 и чл.151, съдията-докладчик я оставя без движение, като изпраща на оспорващия съобщение да отстрани нередовностите в 7-дневен срок. В случая нередовностите се изразяват в липсващ реквизит по чл.150, ал.1, т.8 АПК – липса на подпис; и в липсващи приложения по чл.151, т.1 и т.3 АПК - удостоверение за съществуването и представителството на организация – жалбоподател, и документ за платена държавна такса.

Срокът за отстраняване на констатираните от Съда нередовности е започнал да тече от връчване на съобщението за това. В случая връчването по реда на чл.18а, ал.5 АПК (на ел.адрес [електронна поща]) е извършено на 24.11.2022 г., а връчването по реда на чл.18а, ал.9 АПК е извършено на 02.12.2022 г.

В 7-дневния законов срок по чл.158, ал.1 АПК указанията на Съда за отстраняване на нередовностите не са изпълнени. При съобразяване на по-късното връчване на 02.12.2022 г., а от оттам и по-благоприятния за жалбоподателя срок, отстраняването на нередовностите е можело да бъде валидно извършено до 09.12.2022 г. Вместо това молбата за отстраняване на нередовностите е подадена едва на 22.12.2022 г. – със закъснение от тринадесет дни. Видно е от приложеното към нея платежно нареждане за плащане към бюджета, че на 22.12.2022 г. е внесена държавната такса; а от договора за правна защита и съдействие, че е сключен на 20.12.2022 г. Всички тези действия са извършени след изтичане на срока за отстраняване на нередовностите, поради което не следва да се вземат предвид от Съда. В този смисъл е правилото на чл.64, ал.1 от Гражданския процесуален кодекс, приложим на основание препращането по чл.144 АПК: Процесуалните действия, извършени след като са изтекли установените срокове, не се вземат предвид от съда. Не е подавана молба за продължаване на срока по чл.63, ал.1 ГПК, нито молба за възстановяване на срока по чл.64, ал.2 ТПК, не са посочени обективни или уважителни причини за неизпълнение на дадените от Съда указания.

Но дори и с указаната молба от 22.12.2022 г. нередовностите на жалбата не са отстранени. Жалбата не е подписана и липсата на положен подпис продължава да е

факт и към настоящия момент. Вместо това е подадена нова жалба, подписана от адв.В., но той не е упълномощен да обжалва пред Съда Ревизионен акт № Р-22221920006345-091-001/ 18.01.2022 г. на ТД на НАП-гр.С.. Приложеното адвокатско пълномощно дава на адв.В. право да обжалва единствено Решение № 585/19.04.2022 г. и Решение № 1454/08.09.2022 г. на Дирекция "ОДОП" при ТД на НАП. Решението на Директора на дирекция "ОДОП" при ЦУ на НАП обаче не е актът, който подлежи на съдебно оспорване. Съобразно чл.155, ал.2 ДОПК решаващият орган може да потвърди, измени или отмени изцяло или частично ревизионния акт в обжалваната част. А според чл.156, ал.1 от кодекса ревизионният акт в частта, която не е отменена с решението по чл.155, може да се обжалва чрез решаващия орган в 14-дневен срок от получаването на решението. В случая това не е сторено.

Неясно е за актове на коя дирекция е упълномощен подателят на жалбата, доколкото според чл.10, ал.3 от Закона за Националната агенция за приходите и чл.10, ал.3 от Устройствения правилник на НАП Изпълнителният директор на НАП определя местонахождението и териториалната компетентност на дирекциите "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" при Централното управление със заповед, която се обнародва в "Държавен вестник". Със Заповед № 7/05.01.2006 г. на Изпълнителния директор на НАП, обн. ДВ, бр.4/13.01.2006 г., е определено местонахождението и териториалната компетентност на дирекциите "Обжалване и управление на изпълнението" (понастоящем с наименование "Обжалване и данъчно-осигурителна практика") при ЦУ на НАП. Така са определени следните дирекции "ОДОП": Б., с местонахождение [населено място] и териториална компетентност: област Б., област Я. и област С.; В., с местонахождение [населено място] и териториална компетентност: област В., област Р., област Шумен, област Р., област Д., област С. и област Т.; В. Т., с местонахождение [населено място] и териториална компетентност: област В. Т., област Г., област Л., област П., област В., област В. и област М.; П., с местонахождение [населено място] и териториална компетентност: област П., област П., област С., област Х., област К. и област С. З.; и С., с местонахождение [населено място] и териториална компетентност: С.-град, област С., област П., област К. и област Б..

Освен това, в т.ІІ от Приложение №2 към чл.25, т.8 и чл.40 от Устройствения правилник на НАП е записано, че агенцията включва следните шест ТД на НАП: С., със седалище [населено място], териториален обхват и обхват на дейност [населено място], офис С. – област, офис П., офис К. и офис Б.; П., със седалище [населено място] и териториален обхват [населено място], офис П., офис С., офис Х., офис К. и офис С. З.; В., със седалище [населено място] и териториален обхват [населено място], офис Р., офис Шумен, офис Р., офис Д., офис С. и офис Т.; Б., със седалище [населено място] и териториален обхват [населено място], офис Я. и офис С.; В. Т., със седалище [населено място] и териториален обхват [населено място], офис Г., офис Л., офис П., офис В., офис В. и офис М.; „Големи данъкоплатци и осигурители”, със седалище [населено място] и териториален обхват територията на Република България.

Нито една от тези дирекции не фигурира нито в пълномощното на адв.В., нито в договора на правна защита и съдействие. Ненадлежното упълномощаване на адвоката, подписал допълнително изготвената жалба против РА, наред с обстоятелството, че първоначалната жалба с вх.№ 53-00-367/03.05.2022 г., не е подписана, не водят до извода, че нередовностите на сезиращата Съда жалба с отстранени с молбата от

22.12.2022 г. Ето защо в случая не може да бъде приложена нормата на чл.101, ал.2 ГПК, според която поправеното процесуално действие се смята за редовно от момента на извършването му.

До момента не са изпълнени указанията на Съда, като не са отстранени констатираните нередовности.

Съдът намира, че следва да съобрази разпределението на доказателствената тежест между страните, където решаващо е обстоятелството каква правна последица страната претендира като настъпила. Относно фактите, обуславящи тази последица, съответната страна носи доказателствената тежест. Основно място тук има нормата на чл.154, ал.1 ГПК, съгласно която всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. Доказателствената тежест не означава задължение за представяне на доказателства. Принципът за дирене на обективната истина и служебното начало в процеса налагат Съдът да основе констатациите си за всеки факт върху наличните доказателства, без значение дали те са представени от страната, чийто е доказателствената тежест относно този факт, от противната страна по спора, или са издирени служебно от съда. При това положение въпросът за доказателствената тежест се свежда до последиците от недоказването. Доказателствената тежест се състои в правото и задължението на Съда да обяви за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт не е доказан. Това разбиране произтича от задължението на Съда да реши делото по същество, като може да отмени изцяло или частично ревизионния акт в обжалваната част или да отхвърли предявената жалба, независимо дали в съдебното производство страните са ангажирали доказателства. Изпълнението на това задължение от страна на Съда означава при отсъствие на доказване, да се приеме, че недоказаното не е осъществено. А щом не е осъществен юридическият факт, не могат да настъпят последиците, които съответната материалноправна норма свързва с неговото проявление.

Услугата може теоретично да се дефинира като всеки нематериален продукт, който се продава или се предлага, носи стойност, търсен е и задоволява потребителски потребности. Доставката на услуга представлява фактическо извършване на определени дейности, които имат стойност и реалното им осъществяване би могло да бъде доказано с всякакви счетоводни и/или търговски документи, съдържащи конкретни данни относно извършената дейност. Безспорно е, че за да е налице доставка на услуга, е необходимо да има доказателства за нейното извършване конкретно от изпълнителя по договора, респективно от подизпълнителя и съответното ѝ прехвърляне на получателя по доставката.

Предметът на доставката, по която се претендира приспадане на данъчен кредит, определя обстоятелствата, които подлежат на доказване във всеки конкретен случай. За доказването на извършена доставка на услуга следва да бъдат налице доказателства, удостоверяващи възможността на доставчика да изпълни предмета на договора, осъществяването на неговия резултат и прехвърлянето му на получателя по доставката.

Нееднократно в свои решения ВАС е имал повод да застъпи схващането, че е налице разлика между сделка в гражданскоправния смисъл и доставка за целите на данъчното облагане и това е причината законодателят в ЗДДС да употребява понятието доставка. Докато при сделката в гражданскоправния ѝ аспект е необходимо съгласие между страните за пораждане на договорения резултат, при доставката по смисъла, вложен от законодателя - чл.6, ал.1 и чл.9, ал.1 ЗДДС, не е достатъчно съгласието на страните

по доставката, а нейното реално осъществяване - предаване на стоката или извършването на услугата. Това означава, че наличието само на договор, респ. на фактура, не може да породи правомерно упражняване право на данъчен кредит за получателя по доставките, ако той не установи, че издадените му фактури обективират реално осъществени доставки на услуги. За доказване на реалното изпълнение на доставките на услуги задължение е на получателя, за да може да упражни правомерно правото на приспадане на ДДС като данъчен кредит да притежава доказателства за изпълнение на доставките. В този смисъл следва да се има предвид, че лицето, което черпи права от доставката, а в случая това е получателят на услугите, следва да докаже наличието на всички положителни предпоставки на закона за да извърши законосъобразно приспадане на ДДС.

Важно е да се отбележи, че както фактурите, така и обсъжданите приемо-предавателни протоколи, са частни диспозитивни документи и въпросът за верността на материализираните в тях изявления се преценява с оглед авторството им, по какъв повод са съставени и какви правни последици настъпват за страната, която се позовава на него. На първо място подписаният частен документ доказва, че материализираното в него изявление е направено и че изхожда от лицето, което го е подписало като негов издател. Съдът е длъжен да приеме за автор на изявлението лицето, подписало документа. Това е същността на формалната доказателствена сила на документите, прогласена в чл.180 ГПК. С формална доказателствена сила се ползва всеки подписан документ, независимо дали е свидетелстващ или диспозитивен. В разпоредбата на чл.180 ГПК е уредена презумпцията, че частен документ, подписан от лицата, които са го издали, съставлява доказателство, че изявленията, които се съдържат в тях, са направени от тези лица. По силата на тази презумпция Съдът е длъжен да смята за автор на изявлението лицето, подписало документа. В това се състои и т.нар. формална доказателствена сила на документа. Тази формална доказателствена сила на документа се отнася единствено относно факта на писменото изявление и неговото авторство. Формалната доказателствена сила може да бъде преодоляна и следва това да се приеме за установено в случая с представените протоколи за приемане на работата по договори за търговско представителство. Става въпрос за частни документи, за които е налице имплицитно оспорване от ответника. Това оспорване се съдържа в решението на ДОДОП с отказа на решавания орган да зачете убеждаващото им въздействие. От извършения анализ в решението на документите, представени от ревизираното лице, може да бъде направен извод, че това обстоятелство е оспорено от решаващия орган. Именно неустановяването на определящото обстоятелство по реализиране и приемане на процесните услуги, е дало основание на решаващия орган да изгради извод за липса на реални доставки. Следва да бъде посочено, че тези констатации не са опровергнати от жалбоподателя.

След като не са отстранени констатираните нередовности, нито в дадения от Съда срок, нито впоследствие, нередовната жалба, чиито нередовности не е отстранени въпреки изричните указания на Съда, следва да бъде оставена без разглеждане, а производството по делото да бъде прекратено.

Така мотивиран и на основание чл.158, ал.3 от АПК чл.156, ал.3 от ДОПК, Съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на "МИК експрес" ЕООД, ЕИК по

Булстат:[ЕИК], против Ревизионен акт № Р-22221920006345-091-001/18.01.2022 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП-гр.С., в частта, потвърдена и изменена с Решение № 585/19.04.2022 г. на Директора на дирекция "ОДОП"-гр.С. при ЦУ на НАП.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. дело № 5327/2022 г. по описа на АССГ.

Определението може да бъде обжалвано с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: